

Maroš Kufa

Pýcha a pokora

Len dve cesty sú v živote: cesta pýchy a cesta pokory. Na konci cesty pýchy ťa čaká nenávisť - voči Bohu, voči ľuďom a voči sebe samému. A si „v pekle“. Na konci cesty pokory ťa čaká láska - k Bohu, k ľuďom a k sebe samému. Si „v nebi“. Len tieto dve cesty sa ti ponúkajú v živote. Keby sme išli celkom na začiatok, Pán Boh stvoril pred Adamom a Evou anjelov. Prvý a najkrajší z anjelov sa volal Lucifer. Lux znamená svetlo a fer - ten, ktorý nosí svetlo. Svetlonos. Lucifer bol tak krásny anjel, že svetlo išlo s ním všade kam prišiel. Pán Boh stvoril anjelov a ukázal na Lucifera a povedal mu: „Budeš prvý zo všetkých.“ A zdvihol ho úplne hore. Pozor na to, keď vás zdvihnú úplne hore, keď dostaneš funkciu, keď dostaneš úrad, možno sa staneš inžinierom, doktorom, magistrom, PhDr... Dávaj na tom vrchole veľký pozor. Na vrchole nie je bodka, tam je len križovatka. Alebo sa odtiaľ vyberieš po ceste pýchy, alebo po ceste pokory. Aj Lucifer vedel, že tam nie je bodka, ale križovatka a mal si vybrať jednu z týchto ciest. Čo si Lucifer vybral? Cestu pýchy. Peklo vzniklo touto vetou: Non serviam. „Nebudem slúžiť.“ Lucifer si uvedomil svoje postavenie, svoju funkciu, svoju moc, a chcel, aby sa slúžilo jemu, nie aby on bol služobník. A tak letel úplne zhora úplne dolu. Tak je to s každým pyšným človekom, nech je hoci aj biskupom, kňazom, rehoľnou sestrou či kardinálom. Keď si pyšný, poletíš dolu. Pýcha peklom dýcha, pýcha predchádza pád.

Naproti tomu Mária, matka Božia, mala takisto na výber dve cesty. Cestu pýchy a cestu pokory. Čo si vybrala Mária? Cestu pokory. Lucifer povedal: „Nebudem slúžiť.“ a Mária „...hľa služobnica Pána. Nech sa stane Božia vôľa“. Ona nielenže bola ochotná slúžiť, ona aj slúžila.

Cesta pýchy teda znamená: „...mne slúžte!“ A cesta pokory: „Ja budem slúžiť.“ Cesta pýchy je cestou zotročovania. Je to ten najhnusnejší, najprašivejší a najzákernejší hriech, a základ všetkých hriechov. Povedz mi hocikaký hriech, ja ti ho odvodím z pýchy. Hneváš sa? To preto, že si pyšný; nejde všetko podľa teba. Si lakomý? To preto, že si pyšný. Mrzí ťa, že aj niekto druhý má nejaké hmotné alebo duchovné dary, ktoré si myslíš, že by si ich mal mať len ty. Máš problém s čistotou? Si pyšný. Priamo úmerne s pýchou rastie tvoja nečistota. Chceš sa zbaviť nečistoty? Zbav sa pýchy. Matka všetkých hriechov je pýcha. Prví anjeli a ľudia zhršli najprv v pýche; uvedomili si svoje postavenie. A prvorodenou dcérou pýchy je neposlušnosť. „Nebudem slúžiť.“ Ak máš problém s poslušnosťou, si človek pyšný.

Na druhej strane pokora je matka všetkých čností. Povedz mi hocikakú čnosť, a ja ti ju odvodím z pokory. A prvorodenou dcérou pokory je poslušnosť. Dobrá matka rodí dobré dcéry a zlá matka zlé. Všetky zlé hriechy prídu postupne k tebe, ak si pyšný. A všetky čnosti prídu k tebe, ak si pokorný. Ten najväčší hriech, aký ti pýcha môže porodiť, je nenávisť. A najväčšia čnosť, akú porodí pokora, je láska. Láska dáva zmysel všetkému. Z nej vzniká najväčšia ozdoba ženy. Tá najkrajšia čnosť, ktorá robí ženu naozaj krásnou, je čistota. Aj jej matkou je pokora, tak ako matkou nečistoty je pýcha. Čistota je magnet, ktorý priťahuje všetko dobré; aj Božiu milosť. „Blahoslavení čistého srdca, lebo onividia Boha.“ Avšak vždy je prvoradá láska. Čnosti sú ako krásny kalich, z ktorého sa človek môže napiť. No aj ten najkrajší kalich bez náplne je zbytočný. Tou náplňou je láska. Láska tvorí náplň nášho života. A kde je pokora? Pokora je dno nádoby. Čím hlbšie dno, tým viac lásky môžeme nabrať. Ak dno prederavíš, láska vytečie. A kalich môžeš zahodiť a zomrieť. Ak zničíš pokoru, láska vytečie a život nemá zmysel.

Je jeden jednoduchý spôsob ako môžeš vo svojom srdci živiť matku pokoru. Tým istým spôsobom, ale obrátene, živiš aj pýchu. Jednoduchá vec, žiadna veda: ak zhrňáš k sebe, živiš pýchu. Ak od seba tlačíš, živiš pokoru. Tento pohľad, tento dotyk, táto osoba, táto vec, táto okolnosť - beriem k sebe, krmím pýchu, tlačím od seba, krmím pokoru. Radšej urobiť malý skutok, ale s veľkou láskou, ako veľký skutok, ale s pýchou. A ak máš v sebe čnosť pokory, vždy môžeš napriek všetkým hriechom začať odznova. Táto čnosť ti porodí všetky čnosti, celý život, lásku a šťastie. A byť pokorný znamená predovšetkým prijať Pravdu, že ja nie som dôležitý, ale Ten, čo stojí za mnou, za všetkými mojimi skutkami. Lebo vďaka Nemu je všetko možné. On udržuje a vyživuje celé svoje stvorenie, Jeho sila je vo všetkom. V tomto poznaní spočíva pravá pokora. Bojuj vždy za svoju pokoru a proti prašivej pýche. Nech ťa Boh vždy nájde ako bojovníka, nikdy nebuď nečinný.

Je pravda, čo povedal Pán Ježiš: „...mýtnici a neviestky vás predídu do Božieho kráľovstva...“ A pre ktorú vlastnosť? Pre pokoru. Veľkí hriešnici a veľkí svätci, to bývajú ľudia pokorní. Oni sa nepotrebnú pretvarovať pred druhými, akí sú oni čnostní. Sú preto tak blízko pri Bohu, lebo sa tak hnusne nenafukujú ako my ostatní. Oni sa neporovnávajú so susedom - som lepší ako on, ja chodím častejšie do kostola a na prijímanie, ja chodím na stretko, ona nechodí. Veľkí svätci a veľkí hriešnici toto nerobia. Porovnávajú sa s Ježišom a povedia: „Pane, ešte vždy som malý.“

Anonym - Sv.Šimon a Juda Tadeáš

*Vás, apoštoli, spoločne
nech náš spev slávi slávnostne;
rovnaká milosť volá vás,
tej istej zdobí slávy jas.*

*Nebeským ohňom zažatý
za Kristom kráčaš v dojatí,
Šimon a rád ho zvestuješ,
len preňho žiješ, preňho mrieš.*

*Telom si brat a spoločník
a duchom Kristov učeník,
Júda, ty Majstra ohlášaš
a spismi bratov vzdelávaš.*

*Ani jeden sa nechce báť
krv svoju čistú vylievať,
aby aj krvou svedčili,
že pravda je, čo učili.*

*Vy, hviezdy neba najvyššie,
dbajte, by z nás nik nezišiel
z tej cesty viery, ktorá nás
privedie k zriedlu večných krás.*

*Buď večná sláva Otcovi,
Synovi, Tešiteľovi;
nech sa nám splnia žiadosti
po večnej svätej radosti. Amen.*

Hymnus na sviatok Sv. Šimona Júdu, apoštolov

Prorok nie je vzácny vo svojej vlasti

(Lk 4,24-30)

„Ani jeden prorok nieje vzácny vo svojej vlasti. .. ani k jednej z nich nebol poslaný Eliáš, iba k onej vdove do Sarepty.“... Vstali, vyhnali ho z mesta a viedli až na zráz vrchu... On prešiel pomedzi nich a odišiel.

Nazaretčania síce spočiatku pozerali na Ježiša s obdivom, ale čisto ľudským: úžasný rodák, sme na neho hrdí! Keď začal na nich v Božom mene klásť nároky viery, to bolo na nich priveľa. Takého ho nevedeli prijať a aby nemuseli chybu priznať sebe, urobili z neho rúhača. A aby im už nedostatok viery nikdy nepripomínal, chceli ho naveky umlčať. Pán pokojne prešiel pomedzi nich, aby inde pokračoval v svojom prorockom poslaní. Ukázalo sa tu, akým skresľujúcim filtrom dokážu byť predsudky, zarámovanie Boha do svojho malého sveta, v ktorom sa práve pre bezprostrednú blízkosť nedokážeme povzniesť a otvoriť pre širšie horizonty. Je to doteraz Ježišov údel i riziko - čím bližší sa nám stane, tým ťažšie vnímame jeho veľkosť, čím je ku nám ľudskejší, tým viac nám uniká jeho božstvo. To možno vnímať len v láske, pre ktorú je veľkou každá maličkosť, lebo je rečou milovaného a vyjadrením vzťahu k milovanému. Láska približuje osobu, v nej hovorí srdce k srdcu a spolu s blízkosťou rastie vzťah.

Mons.Marián Gavenda „Jednohubky“

Dnes je misijná nedeľa.

Po sv. omši je zbierka na misie. Nech vám Pán odmení vašu štedrosť.

Zmena času:

Na budúcu nedeľu 30.10. sa mení čas - hodiny posunieme dozadu o 03:00 na 02:00 hodinu.

Možnosť sviatosti zmierenia:

V piatok 28.10. bude možnosť sv. spovede od 16:30 - 18:00 hod., nakoľko sa blíži sviatok Všetkých svätých a Pamiatka zosnulých. Môže to už byť sv. spoveď k prvému piatku.

Kto nie je smädný, nech nechodí?

Pán Ježiš povedal: „Ak je niekto smädný a verí vo mňa, nech príde ku mne a nech pije“ (Jn 7, 37). Túži sa s nami podeliť o svoj život, o svojho Ducha. Žil náš život, povedal nám všetko, čo sme potrebovali vedieť. A zoslal nám svojho Ducha, aby sme skutočne mohli žiť novým životom podľa evanjelia. Nezoslal ho na apoštolov len vtedy, zosiela ho stále. Poskytol nám všetky prostriedky, ktoré potrebujeme, aby sme svoj život mohli žiť krásne a naplno. Prečo to teda nefunguje? Prečo zakúšame len málo z toho, o čom čítame v Skutkoch apoštolov? Kde sa stala chyba?

Kto je smädný, nech príde... Ale prvou podmienkou, aby sme vôbec mohli zakúsiť niečo z Božieho Ducha, je vnútorný smäd, túžba. Jasné vedomie toho, že v mojom srdci živa priepasť, ktorú môže naplniť len Boh. Prípadne postoj pokánia, pokiaľ sme svoj smäd po Bohu stratili tým, že sme pili z kalných vôd, ako píše Jeremiáš: „Veď dvoch ziel sa dopustil môj ľud: mňa opustili, prameň živých vôd, aby si vykopali popraskané cisterny, ktoré vodu udržať nemôžu“ (Jer 2, 23).

Našťastie, Pán Ježiš nepovedal: „Kto nie je smädný, nech nechodí.“ Je dôležité, aby sme k nemu prišli, aj keď v sebe smäd nepociťujeme. Aby nás mohol on sám premeniť a svojim smädom po nás prebudiť náš smäd, a tak nás uzdraviť.

Vojtěch Kodet O. Carm., ThD „Hľadám tvoju tvár“

Sväté omše v 30. týždni Cezročného obdobia - (C)

24.X. pondelok

18:00 Za ě Antona a Apolóniu Jurčovičových, dcéru Jozefínu a za ě Dominika

25.X. utorok

18:00 Za ě Emila a Máriu Slezákových a syna Emanuela

26.X. streda

18:00 **Svätá omša v Štefanovej**

27.X. štvrtok

18:00 Za ě rodičov Polákových a Biznárových

28.X. piatok

18:00 Za ě Ondreja a Máriu Makýšových a rodičov

29.X. sobota

08:00 Za ě Antona Jurčoviča (20. výročie smrti)

Upratovanie kostola: 325 - 352

30.X. Tridsiataprva nedeľa Cezročného obdobia- C

08:00 Za ě kňaza vdp. ThDr. PhDr. Alexeja Izakoviča
Lektori: Pešková E., Radakovičová J.

11:00 Za farníkov

Lektori: Polakovičová Z., Polakovič P.

14:00 Posvätný ruženec, litánie

Liturgický kalendár

24.X. pondelok Sv. Anton Mária Claret, biskup - **Esp**

25.X. utorok Sv. Maurus, biskup

26.X. streda **Výročie posviacky chrámov**, ktorých deň posviacky nie je známy

27.X. štvrtok Sv. Evarist, pápež

28.X. piatok **Sv. Šimon a Júda, apoštoli - Sviatok**

29.X. sobota Sv. Felicián, mučeník

Prvé pokúšanie kniežat'a pýchy

Tu pristúpil pokušiteľ a povedal mu: „Ak si Boží Syn, povedz, nech sa z týchto kameňov stanú chleby.“ On odvetil: „Napísané je: Nielen z chleba žije človek, ale z každého slova, ktoré vychádza z Božích úst“ (Mt 4, 3 - 4).

I. Duša moja, rozjímaj o pokore a miernosti nášho Pána, ktorý pyšnému pekelnému drakovi dovolil, aby ho pokúšal. Diabol, hoci sa bojí, že by mohol mať do činenia s Božím Synom, prichádza a núka mu kamene, aby ich premenil na chlieb a takto utíšil svoj hlad, ktorý znášal kvôli nám.

Pozri, ako sa milosrdný Pán z lásky spája s tebou a prijíma každý druh utrpenia. Chcel sa ti vo všetkom pripodobniť a podstúpiť útrapy ľudského života, aké znášajú všetci slabí ľudia.

Mojžiš bol štyridsať dní na vrchu, kde mu Boh dal Zákon, pričom sa nespomína, že by trpel hladom. Zato ty, láska moja, si chcel znášať hlad a ako najtichší Baránok si sa zahalil do pokory, takže diabol nerozpoznal v tebe pravého Božieho Syna. Zjavil si sa ako slabý človek, podobný nám. Nechal si sa pokúšať, ale zvíťazil si nad nepriateľom, aby si nám tak daroval víťazstvo v našich pokúšeniach. Tvoja sila víťazí nad nepriateľom, a preto môžeme vždy zvíťaziť s pomocou tvojej milosti, ktorú si nám získal. Preto nestráčajme v pokúšeniach dôveru, ale radostne a pokojne bojujme zbraňou kríža.

Všimni si, že diabol sa nebál pristúpiť k Božiemu Synovi. Je to totiž pyšný duch, ktorý sa približuje k tým, čo sú rozhodnutí slúžiť Bohu. Pán na nás dopúšťa pokúšenia, aby sme si skrze ne získali zásluhy a duchovne rástli. Preto si zaumieň, že sa Zlého nebudeš báť, že ním budeš pohrdať a víťaziť nad ním, veď diabol je ako pes priviazaný na pevnej reťazi, ktorou je Ježišov kríž a jeho zásluhy. Pomocou týchto „zbraní“ nad ním zvíťazíš.

II. Rozjímaj o tom, ako diabol ponúka Ježišovi kamene, aby ich premenil na chlieb.

Tieto kamene symbolizujú tvrdé srdcia hriešnikov. To sú najtvrdšie kamene, ktoré nemôžu utíšiť hlad po láske, ktorým trpí Ježišovo milujúce srdce. Preto Pán odháňa od seba diabla slovami: „Nielen z chleba žije človek, ale z každého slova, ktoré vychádza z Božích úst.“

Duša moja, aj ty si bola tvrdým kameňom, ktorým Ježiš nemohol utíšiť svoj hlad lásky po tvojej večnej spáse, ale ani napriek tomu ťa nezavrhol, ako to urobil s kameňmi, ktoré mu núkal nepriateľ. Namiesto toho svojim všemocným slovom a svojou božskou mocou premenil tvoje srdce z kameňa na chlieb na svojom božskom stole, aby sa takto mohol nasýtiť láskou tvojho

hladného srdca. Zároveň ťa spojil so svojou božskou prirodzenosťou a zbožstvom ťa.

Obdivuj tento úžasný zázrak jeho všemohúcnosti a z celého srdca mu ďakuj. V minulosti si ho veľa rás urazila svojimi hriechmi a žila si ako otrokyňa Zlého. Bola si jedným z tých tvrdých kameňov, ktoré nepriateľ ponúkol Pánovi, aby nimi utíšil svoj hlad lásky, ktorý ho stravoval. A Pán na to odpovedal tak, že sa sám stal chlebom a dáva sa ti pod spôsobom chleba, aby si nikdy netrpela hladom lásky po ňom. Takto ťa sýti a živí svojim presväтым telom.

Čo povieš na toľké prejavy jeho nežnej lásky? Čomu sa podobá tvoje srdce: kameňu alebo chlebu, ktorý utišuje milostnú úzkosť tvojho Milovaného? Ježiš je láska a ak miluješ Lásku, zrodí sa v tebe život lásky. Ježišova božská láska bude vtedy výdatným pokrmom tvojho života a ty budeš jeho radosťou a pokrmom, ktorý nasýti jeho hlad lásky.

Mária Celesta Crostarosa „Meditácie“

Verný v maličkostiach

Keď chceš, aby bol tvoj život radostný a naplnený, musí byť napojený na Boha, zdroj sily a života, ako je elektrický prístroj napojený na zdroj elektrického prúdu.

„Viete, vďaka čomu som sa v zajateckom tábore cítil ako človek? Pretože som sa denne holil.“

Toto mi povedal človek, ktorý prežil hrozné podmienky vo vyhľadzovacom tábore. Mydlo bolo skôr piesok ako mydlo, žiletka hrdzavá, vody bolo málo. A predsa sa nevzdal toho malého výdobytku civilizácie a vďaka tomu nerezignoval, neopúšťal sa, ale zachoval si niečo z gentlemana.

F. W. Foerster povedal: „Verné zachovávanie hoc aj nepatrných návykov je ako kláštor v pralese.“ Toto prirovnanie je výstižné. Neopúšťanie sa v maličkostiach, ale verné zachovávanie životnej formy, úrovne osobnosti, kultúrnych návykov, duchovných cvičení nás chráni pred zánikom v nivelizujúcom prúde triviálnosti a banality.

On odolal pokušeniu klamstva ešte aj vtedy, keď ľži boli pre všetkých samozrejmosťou a aj jemu samému sa zdali užitočné. Nepridal sa k sprostým vtipom a rečiam o brakovej a nemravnej literatúre, rečiam o erotike a sexe. On sa od detstva modlil večernú modlitbu a robil to vtedy, keď sa Bohu aj Cirkvi odcudzil. Ako kláštor pralese sa ukázalo takéto zachovávanie vernosti: Všetkými smermi pôsobili civilizačné účinky. Maličkosti boli objavnou prácou v pralese.

Vernosť v malom nik nechváli. Ona však pripravuje cestu pre vernosť vo veľkých veciach.

Max Rössler

Max Rosler „Skoré uzdavenia“

Na minútku

Vtáčí majáles

Atmosféru, ktorá panuje v prírode počas mesiaca lásky, nemožno pomenovať výstižnejšie ako veľkolepý majáles. Počas tohto mesiaca sa v zátišiach hôr, lesov, lúk a močiarov odohrávajú majálesy všetkých živých prírodnín. Sviatočné predsvadobné stretávky majú kvietky, motýle i vtáky. Plesy kvetín sú preslávené krásou a vôňou. Prírodná sieň rozvoniava v máji príjemnou zmesou vôní kvetín všakovakých farebných odtieňov. Charakteristikou motýlích plesov je farebnosť. Vtáčie majálesy sa vyznačujú pestrou paletou farieb plesových šiat, ako aj jedinečnými zvukovými efektmi.

Do polovičky mája sa už zvyčajne stihnú navrátiť do svojich rodísk v strednej Európe všetky sťahovavé vtáky, aj tie z najvzdialenejších dovolenkových destinácií situovaných v tropickej Afrike alebo vo východnej Ázii, a tak je vtáčí spevokol prírody kompletný.

Operence prilietajú na majálesy v oslnivých slávnostných šatách - samčeka vo vyžehlených frakoch a samičky v oslnivých plesových róbach. Majálesy vtákov sú doslova módnou prehliadkou šiat všakovakých strihov a farieb. Svadobné páry niektorých druhov operencov, ako sú napríklad bociany, datle, drozdy, kolibkáriky, ľabtušky, penice či volavky, sa predvádzajú v rovnakom ošatení. Zamilované vtáčie dvojice iných druhov, ako sú napríklad hlucháne, hýle, kačice, pinky, strnádka či tetovy, sa predstavujú vo farebne i strihovo odlišných odevoch.

Účastník módnej prehliadky jarnej kolekcie vtáčích odevov nevie, kde sa skôr pozrieť. Všetky vtáčie róby sú originálne. Každý operenec je zaodetý do jedinečného modelu, aký už nemá nijaký iný vtáčik, a tak medzi plesajúcimi operencami vôbec nie je dôvod na záviť.

Nonstop dvadsaťštyrihodinový vtáčí majáles má svoje neopakovateľné čaro, ktoré nemožno zažiť nikde inde, len na javisku prírody. Aj preto by sme si mali počas mesiaca lásky naordinovať pravidelné návštevy prírodných zátiší, aby sme čo možno najviac nasali jedinečnú atmosféru vtáčieho majálesu, ktorá má na ľudský organizmus mimoriadne liečivé účinky.

Miroslav Saniga „Zrkadlenie Stvoriteľa v prírode“

nám zazvoní telefón počas nášho stretnutia s inými.

Hovoríme, hovoríme neustále, ale slová často nezasahujú človeka. Hovoríme, hovoríme stále, ale slová sa rozplývajú. Veľa hovoríme a zvyčajne si máme navzájom málo čo povedať. Často mlčíme a pritom by sme mali spolu hovoriť. Pretože niektorým je nepríjemné to, o čom sa hovorí. Radšej mlčia. Keďže iným je mlčanie zas nepríjemné, hovoria, čo im prichádza na jazyk.

Znie to paradoxne, ale kultúra našej reči má do činenia s naším mlčaním.

V kláštoroch i seminároch sú chvíle, kedy sa má zachovávať čas, ktorý sa označuje pojmom „silentium“ (posvätné ticho). Čas pre Boha, čas pre seba. Mnohí to už považujú za prežitok. Je vraj dobré, keď možno spolu hovoriť, vymeniť si slovo, keď sa stretneme, sedieť spolu v rozhovore alebo spolu kráčať cestou. Iste. Ale predsa nežijeme všetci v takýchto inštitúciách, kde sa dá len a len hovoriť. Žijeme uprostred všedného dňa a všetci cítime, že chvíle ticha sú pre nás nenahraditeľné.

Totíž viac hovoriť neznamená ešte viac komunikovať, viac sa stretávať, viac byť v spoločnosti. Pri zvýšenom hovorení cítime aj stratu. Stratila sa kultúra mlčania. Inflácia slov, ktorú mnohí zisťujeme, nezriedka vedie k strate ducha až po úplnú bezduchosť. Odkiaľ by mal prísť ten „duch,“ keď nemá priestor na príchod? Ako mám o tom hovoriť, čo je pre mňa dôležité, keď nemám na to priestor, aby som rozoznal dôležité od nedôležitého?

Akú šancu má duch v množstve našich slov? Všimnime si slová Písma: „Kým všetko objímalo hlboké ticho..., zoskočilo tvoje všemohúce slovo z neba...“ (porov. *Múd 18, 14-15*). Akú šancu má oživujúce Božie slovo, aby k nám prišlo, keď nie v mlčaní a počúvaní?

„V počúvaní som bohatší, v počúvaní som obdarovaný tým, čo potom môžem ponúknuť v hovorení. Správna reč je strom, ktorý je zasadený pri vode, ktorého reči majú svoje korene v mlčaní a počúvaní. „V bilancovaní medzi mlčaním a hovorením pozostáva umenie a kultúra vzájomného dialógu“ - hovorí zo skúsenosti duchovný spisovateľ Heribert Areus.

Áno, „všetko má svoj čas a svoju chvíľu každé úsilie pod nebom... Je čas odmlčať sa a čas prehovoriť...“ - čítame v Biblii (*Kaz 3, 1.7*).

Reč, ktorá prichádza z mlčania, vedie k obohateniu. Mlčanie pritom dáva šancu rozvinúť umenie počúvať, ktoré je potrebné pre vzájomný dialóg.

Mlčanie a počúvanie je miesto, v ktorom sa naša reč v živote uzemňuje a zakoreňuje. Bez toho nám hrozí nebezpečenstvo, že hovoríme o modlitbe, namiesto toho, aby sme sa modlili; hovoríme o láske, namiesto toho, aby sme milovali; hovoríme o Cirkvi, namiesto toho, aby sme si uvedomovali, že sme jej súčasťou; hovoríme o Bohu, namiesto toho, aby sme sa usilovali o vzťah k nemu.

Také hovorenie o ničom, či o vzdušných bublinách, je azda možné v krčmových rečiach, ale sotva je obohacujúce pre život a vieru.

Kultúra vzájomného hovorenia žije z toho, že slovo má svoje korene v mlčaní, v počúvaní, v živote. Je to strom, ktorý je zasadený pri vode a môže prinášať ovocie v každý čas.

Viliam Judák „Svetlo všedného dňa“

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku

Zamyslenia

Hovoriť či mlčať ?

Už sme si zvykli na častý obraz ľudí s prenosnými telefónmi v ruke. Všade - v autobuse, vo vlaku, v obchode, na schôdzach, ba aj v kostole. Mnohým nestačí jeden. Akoby naša dôležitosť spočívala v tom, koľkokrát